

# Bilmeyeceksin Iı

— sahara · 10 Ocak 2018

Güzel bir kentte, farklı bir çevrede yeni bir yaşama başlama aşamasındayım. Geriye bakıp geçen günlerin muhasebesini yapmadan edemiyorum. Artık ileriye bakmak zorundayım. Yaşanılan anı yaşamak ve geleceği ait hayaller kurmak önemli. Tek başıma değilim. Ailem var her zaman bana güvenli liman olan. Kızım var yanımda. Ne yazık ki, baba sevgisinden mahrum büyüyecek! Tüm sorumluluğu üzerimde kızımın. Normalleşmem için daha ne kadar zamana ihtiyacım var? Bu soruyu kendime sormadan edemiyorum.

Geleceğe güvenle bakmaya yetecek deneyimler edindim kanısındayım. Sakarya'da çalıştığım okulda huzuru ve az da olsa mutluluğu yakalama adına dair ümitlerim yeşerdi. Sınıf kapılarımızın birbirine baktığı öğretmen arkadaşla yaptığım sohbetlerden yeniden yaşama sevinci uyandı benliğimde. Yaşama iyice tutunup, dul bir kadın olarak ayakta durabilmeliyim. Ağlamak ve gözyaşı dökmek ancak o an için bir ferahlık sağlıyordu ruhumu. Yarınlar ağlayarak başlamalıyım. Yaşama güzel bakmanın yolları vardır elbet. İleriye bakmalıyım...

Okulu yetesiye tanıdım. Öğrencilerim pırl pırl. Gözlerindeki ışık ruhumun derinliklerindeki karanlıkları aydınlatıyor. Yaşadığım acıları, aşağılanmış, terkedilmişliğin kalbimde bıraktığı yalnızlığı unutuveriyorum sınıfımda. Onların, umut dolu, yalansız, riyasız dünyalarına girmekle huzur buluyorum.

Günün en hoş olmayan anları, baba evinde odamda herkesin uykunun rehabetine daldığı saatlerde başlıyor. Bir süre kitaplarla avunuyorum. Fiziksel rahatsızlıkları olan hastaların acıları gece saatlerinde artarmış. Herkes tatlı uykusuna daldığı uzun gecelerde benim tinsel yaralarım depreşiyor. Zaman geriye doğru çalışıyor beynimin içinde. Maziye unutmak, hafızamın derinliklerinden yer eden acıları kolayca silip atmak kolay olmayacak. Geçmişle yüzleşmek zorunda hissediyorum kendimi. Nerelerde yanlış yapmıştım. Aynı hataların içine bir daha düşmemeliyim. Zaman her şeyin ilacı. Olabildiğince realist bir bakışla sonu hüsrarla biten evlilik serüvenimi sorgulamalıyım.

Birbirini çılgınca seven iki aşığın evliliğe kanat açmaları ne güzel başlamıştı. Bulutların üzerinde uçuyorduk. Ekonomik bağımsızlığımı sağlamanın farkına bile varmamıştım yetesiye. Kendi paramı kazanıp özgür yaşamının, yere sağlam basmanın hazzını tatmadan evlilik denen bir aktın tarafı olmuşum. İkimizde çok gençtik, deneyimsizdik.

Uzun siyah saçlı, zeytin karası iri kara gözlü bir gelin, sarı saçlı, mavi gözlü bir damat; bakanların kıskanacağı bir ikili olmuşuk. Başlarımızın üzerinde henüz kavak yelleri esiyordu. Güle, eğlene şen kahkahalarla günü gün ediyorduk.

Evliliğimizin ilk yılları güzellikler içinde geçti. Birlikteliğe ve mesleğe uyum yıllarıydı bu yıllar. Öğrencilik yıllarımızda öğrendiğimiz bilgileri pratikte uygulamaya çalışan kalpleri insan sevgisiyle dolu iki öğretmendik. Geleceğe dair büyük ümitler taşıyorduk. Günlerin ayların nasıl geçtiği hiç farkında değildik.

Sene ortası ve yaz tatillerinde yurdumuzun birçok yörelerini dolaştık. Nemrut Dağı'nda güneşin doğuşunu ve batışını izledik. Urfa'da balıklara yem attık. Mutluluğumuz ömür boyu sürsün diye dilekler diledik. Evliliğimizin ikinci yılında bir kızımız oldu. Eve yeni bir canın katılması mutluluğumuzu daha da pekiştirdi.

Eşim, aristokrat varsıl bir aile çocuğuydu. Üç katlı, tek daire üzerine bahçe içinde müstakil evleri vardı. Ev saray gibiydi. Kayınpederim, kaynanam ve eşimin evlenmemiş iki büyük ablası birinci katta, biz ikinci katta oturuyorduk. Üs kat daire görümcelerimin evleneceklerinde kullanacakları beyaz eşya ve çeyizlerine ayrılmıştı. Aileye yeni gelin olduğum ilk aylarda çok sevildim. Tek erkek evlatlarına güzel bir gelin almışlardı. Beni bir taş bebek olarak görmeye başladılar.

Zaman geçtikçe bana olan sevgileri gün gün azaldı. Zenginlikleriyle övünüp; insanlara yukarıdan bakan tavırları ruhumda sıkıntı yaratıyordu. Benim ailemi küçümseyen sözler duymaya başladım. Mutluluğumuza gölge düşmeye başladı. Eşim, kızım ve ben tam bir çekirdek aile olmuştuk. Yalnız kalmak hayal olmuştu bizler için. Yemeği birlikte yiyebilmek bir zorunluktu. Fındikkabuğunu doldurmayacak konular üzerine uzun uzun sohbetler, dedikodular çekilmez olmuştu.

Mutluluğumuz görümcelerimi rahatsız etmeye başlamıştı. Sevgili kardeşlerini ellerinden almıştım! Aralarında iki yaş fark vardı ve otuzuna merdiven dayamışlardı. Egoaları tavan yapmıştı. Karşı cinsle bir türlü iletişime geçemiyorlardı. Zamanla sohbetlerine beni katmaz oldular.

Üstüne üstlük biricik sevgilim, uğruna her şeyimi feda etmeye hazır olduğum eşim de eskisi kadar neşeli değildi. Güzel günler gerilerde kalmıştı. Öğretmenliği sevmediğinden dem vurmaya başladı. Şaka yapıyor diye olayın üzerinde durmadım.

Söyledikleri şaka değilmiş. Ara karne verdiğimiz bir tatil dönüşü okula gelmeyeceğini, meslekten istifa ettiğini söyledi. Donup kaldım bu sözleri duyunca! Gözlerini benden kaçırıyor solgun bir yüzle karşılara bakıyordu. Oysa daha önce biz anlaşmıştık! Öğretmenlikte sonuna kadar çalışacaktık. Alacağımız karaları birlikte alacaktık! Anlatmaya devam etti:

“Sürekli aynı terane, sınıfa gir çık! Memuriyet yaşamı bana göre değil. İyice ayrımına vardım. Öğretmen maaşı benim sigarama bile yetmiyor! Babamın açtığı petrol istasyonunun başına geçeceğim. Kendi işimin patronu olacağım.” Dünyam karardı. Son sözlerini tam duyduğumun bile farkında değildim.

Okula yalnız gittim. Arkadaşlarıma durumu açıklayacak gücüm yoktu. Müdürümüz bir teneffüs saatinde öğretmen odasına gelip öğretmenimiz Sezer Bey'in bizleri yalnız bıraktığını görevinden istifa ettiğini söyledi. Bu sözler şaka değildi. Evet, sevgili prensim meslek yaşamımda beni yalnız bırakmıştı. O gün nasıl ders yaptım, öğrencilerimle neler konuştum hiç farkında değildim.

Eve döndüğümde Sezer'i oturduğumuz daireye çağırdım. Kara bulutların iyice alçaldığı, şimşeklerin çakıp fırtınanın iyice yaklaştığı durumdan farksızdı ruh halim. Lakin kızamadım. Kırılmış, aşırı yaralanmışım. Gözyaşlarımı sınıfımda içime akıtmış kimselere göstermemiştim. Anlatmaya başladım:

"Bunu bana yapmaya hakkım yok... Ailemin sözünü dinlemedim. Onlar birbirimize zaman ayırmamızı çabuk karar almamamızı salık vermişlerdi. Hani verdiğin sözler! Bu kadar mı sürecekti yaşamı birlikte karşılama andın! Kimseyi dinlemedik... Senin aşk gemine çabucak bindim. Yıldırım nikâhıyla evlendik."

Sezer benimle göz göze gelmek istemiyor sigarasının halkalanan dumanını seyrediyordu. Sözlerime devam ettim:

"Örnek bir mesleğimiz, güzel bir yavrumuz var. Parada-pulda gözüm yok. İki bavulla çıkalım bu evden. Başka illere tayın yaptıralım. İstersen uzak köylerde çalışırız. İstifanı işleme koydurma. Biz birbirimize yeteriz. Maaşlarımızla gül gibi geçiniriz." Zaman sonra cevap verdi:

"Umarım beni yetesiye tanıdın. Kararlarımdan dönmem. Sende istifa et çok sevdiğin mesleğinden! Evimin kadını ol!" Bu sözler yıllarca sürmesini hayal ettiğim aşk gemimizin yakalandığı onulmaz fırtınanın habercisiydi. Duygusuzca okula gidip öğrencilerimi yalnız bırakmamaya çalıştım.

Mersin'de ilkbahar erken gelir. Havalar ısınır, insanlar neşe içinde sokakları doldurur. Çocukların şenşakrak sesleri okul bahçelerinden dışarlara taşar. Benim için bu güzelliklerin hiçbir anlamı kalmamıştı. Baba evine dönmekten başka seçenek bırakmadılar bana...

Davul dengi dengine vurur demiş büyüklerimiz. Orta halli bir ailenin kızı olarak zengin bir eve gelin gitmenin zorluklarını meslek sahibi olmama karşın yine de başaramadım. Yola çıkarken çok hızlı ve hazırlıksız çıkmıştım. Anne-babamı yetesiye dinlememişim. Mezuniyet diplomamın mürekkebi kurumadan evlilik kervanına katılmışım. Mahcuptum!

Tek güvenilir liman vardı benim için. Ailem. Durumumu babama anlattım telefonla. Boğulmak üzere olduğumu söyledim ağlayarak. Babam hemen imdadıma yetişti. İki bavul, babam ve kızım ile Mersin'den ayrılmam böyle gerçekleşti.

Ücretsiz izin alıp Sakarya'da ailemle birlikte yaşamaya başladım. Kısa süre sonrada yaralarımı sağaltan Lokman Hekim öğretmenimin okulunda göreve başladım.

Yaşadıklarımı anlatmak, kâğıt üzerine dökmekle Hz. Eyüp Peygamberin kutsal suyla yıkanıp yaralarından temizlenip, piri-pak olması gibi ruhumun arındığını hissediyorum.  
devam edecek.